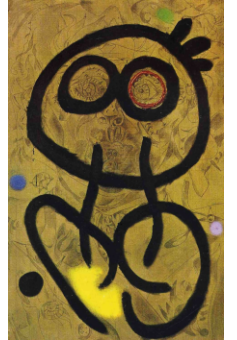
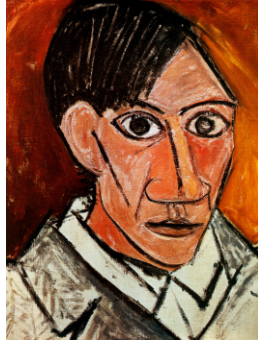

ELS GOMES

CAPÍTOL PRIMER

CRÒNICA DE L'ALBA

El carrer és buidor, fosc i silenci. De matinada, de tant en tant passa un ciclista repartidor de pizzes amb la caixa de tela groga penjada a l'esquena. Els cotxes patrulla de la Urbana, dels mossos i dels polis de la secreta generen la por pintant les parets amb la llum blava de les sirenes. En una finestra es pot percebre l'ombra d'un rostre femení amb ulls de mussol amorrat al vidre. La Kahlo no participa però ho vigila per si les mosques o els polis... els agafen...

- A aquest pas encara ens agafarà aquí el desconfinament, s'exclama el Soutine, un hipocondríac amb clars símptomes d'apnea i la màscara antiCOVID al cap.

- Doncs pica tu! Replica ofès Picasso. Mentre es grata la part adolorida. Se m'ha desenaixat l'espatlla.

Kandinski –li diem Kandinski perquè crida molt i és mig cec però àgil com un esquirol- passa a quatre potes sobre la colla, agafa el mall i el clava al terra fent trontollar els vidres de mig edifici.

Un bon cop, però el martell ha picat força lluny del forat que feia hores que havíem començat a treballar. Ara tenim dos forats i el temor d'haver despertat mig barri.

- A veure, no pot ser tan difícil, és un edifici Nuñez y Navarro. Diu Tàpies. Tots se'l miren

amb ganes d'insultar-lo una mica, però és el capo, avui mana ell.

Kandinski torna ha aixecar el mall.

- Ho torno a provar?

- No! Diuen tots prenent-li el mall de les mans.

- Si voleu ho intento jo, diu Miró, tot foteta. Us agrada que els altres us planyin.

- Me'n vaig a casa. Aquí no hi ha prou tècnica. Enceta el Soutine... tallat en sec pel Tàpies.

- Però si estem al lavabo de ton àvia...

Soutine va per marxar però el cap l'agafa pel coll de la camisa.

- Quiet! I va, tranquil... Són dos copets de merda, companys, dos copets. Us recordo que el nostre objectiu és reunir una muntanya d'euros i hem d'acabar la feina. I em de fotre als de La Caixa!

La feina consisteix en foradar el terra del lavabo de l'àvia que dona exactament damunt de la caixa forta d'una sucursal de La Caixa. Entrar, pispar els diners, tornar al pis de l'àvia i emportar-nos-la amb taxi a l'hospital alhora que peta la bombona de butà que em posat al forat... per innocentar-la. Al taxi han previst fer veure que està

moribunda i l'estan vetllant. Està tant blanca degut al confinament, que d'aspecte ho sembla.

Es produeix un terrabastall. Picasso, mentre intentava passar a la rereguarda del grup, ha donat un cop de cul –que és la única part sencera que li queda- a la paret i ha arrencat la pica del lavabo que s'ha quedat penjant damunt el forat.

- Aquí, a tocar, teniu el primer gran cop dels GOMES.

- Els Gomes! GRUP D'OPERACIONS MOLT ESPECIALS! Quina colla de rucs, nosaltres, no? Però d'això ja en parlarem un altre dia. Ara acabem de foradar i arribar a la caixa forta!

- Socorro! Socorro!

Al grup revolucionari se li posa la pell de gallina.

- No us preocupeu, diu Soutine, és l'àvia. Cada matinada a aquesta hora es pensa que s'està morint.

Havien pensat en tot, inclús amb l'alarma de la sucursal. Era qüestió de saltar a dins, buscar el quadre de control elèctric i tallar la llum.

Abocat al forat mentre el subjecten, Picasso s'exclama: I on és la caixa dels ploms? I els fot la festa enlaire. No hi ha cap armari... ni sucursal... és un magatzem de fruites.

Instintivament mirem al capo, en Tàpies, que mai perd la calma.

A prendre pel sac! Tots a córrer.

Espereu, diu el Kandinski, ja baixo jo. Els hi tinc ganes a aquests capitalistes. Diguem de passada que el Kandinski és el més anarquista del grup amb la qual cosa ja res pot sorprendre.

Al final la cosa no va anar tan malament. L'assegurança de l'àvia va pagar la reparació del terra del lavabo i el va enrajolar de nou i el Director de la Sucursal, va pujar a saludar-la i li va regalar un calendari. Ella va haver de pagar una pica nova.

La única nota negativa va ser que al Kandinski li van fotre una multa de mil euros per saltar-se la quarantena i insultar a l'autoritat. Va voler tornar sol a casa i... els mossos el van enxampar. La vam pagar entre tots.

Els del GOMES, després de cotitzar-se van decidir continuar els cops econòmics amb l'objectiu de recuperar prou diners per muntar una residència per a antics lluitadors antifranquistes, sindicalistes, maquis i grups revolucionaris que a hores d'ara malden per sobreviure amb sis cents euros al mes després de molts anys de lluitar per un món millor. CONTINUARÀ